

L'especificitat de la feina que està fent la Montserrat Roura Nubiola a l'Administració pública estatal, ens permet observar la pluralitat d'ocupacions dels arquitectes de casa nostra.

Però abans d'estar a l'administració, la nostra entrevistada va treballar gairebé vuit anys com a liberal: **"Va ser una fase normal dins tota la professió. A l'Escola ja ens havien avisat que les coses anaven canviant, però la sortida més fàcil i habitual era fer-se autònom"**. Ella, a més, ja coneixia el món dels despatxos: **"Vaig estudiar arquitectura després d'haver fet decoració, i als disset anys ja treballava amb un reconegut arquitecte"**.

Ens ha comentat que en aquell temps els ciutadans van viure les transformacions dels propis estudis: **"El 68 vaig començar la carrera i en vaig sortir el 73. En aquells anys es van produir canvis. Va ser el moment de la primera popularització de l'arquitectura, quan van accedir a la universitat els fills del boom de la primera dècada de la postguerra"**. S'havia acabat el fet que només els homes de l'alta burgesia barcelonina poguessin estudiar: **"I això significava que la imatge de l'arquitecte a qui vénen a buscar per a encarregar-li un projecte desapareixia, i que érem nosaltres els qui havíem de sortir a cercar clients"**. Les transformacions no són sempre positives en tots els sentits: **"Potser abans es feien les coses d'una certa manera perquè es tenia la feina assegurada, però també penso que la competència ha portat en general igual frustració que ganes de fer les coses millor"**.

Obrir-se camí com a liberal no va ser fàcil: **"Treballava en un despatx familiar i m'encarregava sobretot del vessant més formalitzador, feia més el que eren els projectes d'ordenació, potser per la meva formació anterior o perquè a l'Escola havia descobert l'urbanisme i m'agradava, o potser per la meva condició de dona, no ho sé"**. Creu que el fet de ser dona és una especificitat professional: **"La veritat és que fins als anys 80 vaig ser una mica innocent, en aquest aspecte. Creia en una quasi real igualtat. A l'escola érem només un 5 per cent de dones, i no sóc conscient d'haver rebut grans diferències de tracte"**. Però més endavant sí que es va adonar que determinades coses passaven perquè era dona, i creu que un dels motius pels quals la dona ha entrat amb una normal proporció al món de l'arquitectura és per un cert prestigi que ha perdut en els darrers anys: **"Els homes volen menys aquest paper, no els és tan rendible i, per tant, ja els està bé que se n'ocupin més les dones. Em sembla similar la situació que quan es considerava com a molt escaient que una dona fos decoradora a la d'ara, que s'accepta bé una dona arquitecta"**.

Descobrir l'Administració va ser un pas gradual: **"Ja feia temps que col·laboràvem en temes urbanístics amb ajuntaments, i ens vàrem adonar que també es podia fer el mateix treballant directament per a ells"**. La primera feina va ser per a Palafrugell: **"Com a molts llocs de la costa, s'havia transformat força el paisatge, però ja era un problema acotat perquè el 78 s'havia modernitzat el planejament. Vaig viure la fase de les al·legacions,**

però la gent ja s'havia adonat que el turisme de baixa qualitat portava poc rendiment, i que la qualitat passava per una densitat moderada".

Com a persona implicada en el planejament ens interessa saber com veu el panorama actual: **"Penso que l'urbanisme dels anys 70 era el de l'activitat dels particulars i el dels 80, el de l'activitat pública"**. I continua: **"La situació dels 90 és la d'una certa i sana esquizofrènia entre reglamentar i conveniar les tècniques, no són les mateixes. Però el pla-projecte admet tant la norma com el pacte en la convenient proporció en cada cas concret. És clar que això passa en tots els projectes arquitectònics"**.

Fa vuit anys, la nostra arquitecta va seguir el rumb treballant a RENFE per fer-se responsable de temes urbanístics. Ens explica en què consisteix la seva feina: **"L'entitat té la potestat de desafectar del patrimoni de l'Estat tot el que no necessiti per al servei ferroviari, per a l'explotació directa"**. I segueix: **"Però si es justifica, per exemple, que es necessita un aparcament o una altra instal·lació no es pot tocar"**. La Montserrat s'encarrega habitualment del contacte amb els municipis **"per col·laborar en les requalificacions i els canvis d'ús de determinats espais, i és possible que es plantegin algunes petites discussions, com la de qui s'ha de fer càrrec, per exemple, del mateix aparcament"**.

Un dels temes que més es comenten darrerament entre la gent del carrer i la classe política és la d'un possible soterrament de la línia de la costa: **"Si el tren es va posar a la costa, va ser perquè les ciutats i les indústries s'havien instal·lat al costat de l'aigua, a més de les condicions orogràfiques que permetien una fàcil col·locació"**. D'altra banda, comenta: **"Aquesta línia és plenament racional, i amb els anys la costa s'ha transformat en un important valor i les grans indústries han desaparegut per cercar terrenys menys cars. Això no vol dir que el pas del tren no hi sigui totalment necessari per connectar les ciutats que no poden afeblir-se, i que el seu bon traçat no sigui perfectament compatible amb l'entorn"**. Respecte al soterrament diu: **"Tècnicament tot es pot fer. Si hem fet el túnel del Canal de la Mànega, podem fer això. Però del que es tracta és de preveure si això pot generar uns beneficis reals comparant amb, per exemple, un semi-soterrament que és més suau en tots els sentits"**.

La Montserrat Roura Nubiola està convençuda que el tren és la clau de les comunicacions futures, i que la ciutat està preparada per digerir les seves noves tècniques. Malgrat aquesta dedicació entusiasta a la seva feina de gestió, però, no oblidava el llapis per dibuixar: **"Ens trobem de vegades amb serveis municipals reduïts i si els portes una mica fet el projecte, molt millor"**. Amb tot això, podem assegurar que l'arquitectura, per a ella, és una qüestió vocacional, i amb paraules seves: **"És la millor conceptualització del país que ens envolta, i per això, tot permetent fantàstiques simulacions, ofereix el més ric ventall d'instruments per intervenir-hi"**.

“L’arquitectura és la millor conceptualització del país que ens envolta i, per això, tot permetent fantàstiques simulacions, ofereix el més ric ventall d’instruments per intervenir-hi”

Montserrat Roura - Barcelona (Barcelonès)